

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 grudnia 2016 r.
sprawy **M. K.**,
skazanego z art. 278 § 1 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w P.,
z dnia 8 lipca 2016 r., sygn. akt V Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.,
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 marca 2016 roku, sygn. akt II K (...), M. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 8 lipca 2016 roku, sygn. akt V Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego M.K., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w P..

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. wniósł obrońca skazanego M. K., zarzucając obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w

zw. z art. 202 § 1 i § 5 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a także zaistnienie bezzwzględnej przyczyny odwoławczej, o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w P. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego M. K. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M.K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wszystkie zarzuty wniesionej w przedmiotowej sprawie kasacji są właściwie tożsame i opierają się na założeniu, że procedujące w sprawie sądy nie powzięły wątpliwości co do zdolności M. K. do rozpoznania znaczenia swojego zachowania i pokierowania swoim postępowaniem, co z kolei miało uzasadniać wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu, skoro obrona ta w świetle art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. miała charakter obligatoryjny. To założenie całkowicie pomija jednak realia sprawy. Z akt sprawy wynika wprawdzie, że M. K. na żadnym etapie postępowania nie był badany przez biegłych psychiatrów, jednakże zarówno w fazie postępowania przygotowawczego, jak i w postępowaniu sądowym nie ujawniły się okoliczności, które mogłyby nasuwać wątpliwości co do stanu psychicznego skazanego i jego poczytalności.

W dniu 14 października 2015 roku (k. 36v) skazany podał bowiem, że jest zdrowy i nie leczył się w Poradni Zdrowia Psychicznego. Stanowisko to zostało potwierdzone przez skazanego na rozprawie w dniu 3 marca 2016 roku (k. 11). Dopiero w apelacji skazany wskazał na fakt korzystania w przeszłości z pomocy psychologicznej po wypadku komunikacyjnym, na potwierdzenie czego załączył do akt sprawy kartę informacyjną ze Szpitala Powiatowego w W. oraz informację z Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej. Zauważyć należy, że z pierwszego z załączonych dokumentów wynika, iż po badaniu tomografem komputerowym nie stwierdzono u skazanego jakichkolwiek uszkodzeń ani zmian urazowych (k. 26v). Analiza wyników tego badania nie wskazuje zatem na ujawnienie się przesłanek, o

jakich mowa w art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k. Do okoliczności tej trafnie odniósł się także Sąd odwoławczy na s. 4 uzasadnienia wyroku, stwierdzając że podnoszona dopiero na etapie postępowania apelacyjnego okoliczność stanu psychicznego M. K. jest jedynie nieudolną próbą obrony, którą obrońca skazanego stara się kontynuować w kasacji, podnosząc chociażby, iż skazany nie podawał wcześniej faktu leczenia, ponieważ nie zdawał sobie sprawy ze znaczenia tej okoliczności. Nie sposób jednak nie zauważyć, że mimo wszystko skazany był w stanie podać inne dane dotyczące jego osoby, w tym na przykład osiągniany dochód, wykształcenie, czy też fakt uprzedniej karalności, a także w sposób profesjonalny – z odwołaniem się do terminologii stricte prawniczej – sporządził osobistą apelację. Odwołując się natomiast do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 r. (*V KK 81/13, LEX nr 1328046*), skarżący nie dostrzega, iż między innymi właśnie w tym orzeczeniu wskazano, że ocena potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów winna być dokonana z uwzględnieniem wszystkich okoliczności ujawnionych w danym postępowaniu, a fakt korzystania przez skazanego z konsultacji psychologicznych i psychiatrycznych jest tylko jednym z czynników, które powinny być brane pod uwagę, bynajmniej jednak nie determinującym konieczności podjęcia takich czynności dowodowych. To zaś w realiach niniejszej sprawy implikuje wniosek o niewystąpieniu przesłanek określonych w art. 79 § 1 pkt 3 i 4 k.p.k., a tym samym przesłanek obligatoryjności wyznaczenia obrońcy z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanego.